

Ændringsforslagene under Nr. 1—2 om en ny Affattelse af § 3 og ny § 4 af *Oct. Hansen og P. G. C. Jensen* (se foran) vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslaget under Nr. 3 til § 4 af *samme* (se foran), § 4 (ny § 5) (se Tillæg A., Sp. 3109—10), saaledes ændret og §§ 5—8 (ny §§ 6—9) (se Tillæg A., Sp. 3109—10) vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3die Behandling
vedtoges ligeledes uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om offentlig Forsorg for vanrøgtede, vanartede og forbryderiske Børns Opdragelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3113 ff.)

Sagen sattes under Behandling.

S. Jensen: Jeg hørte en Gang en Mand fremsætte den Paastand eller i alt Fald bruge den Udtalelse, at hvor der blev gjort Fremgang i Kundskab, men Tilbagegang i Moral, gik man mere tilbage end frem. Denne Udtalelse faldt mig ind ved Gennemlæsningen af det foreliggende Forslag om offentlig Forsorg for vanrøgtede, vanartede og forbryderske Børns Opdragelse. I vor Tid lever man sig jo meget let ind i den Forestilling — og det vistnok med Rette — at der gøres ret hurtige og store Fremskridt i Kundskab, baade i dennes Omfang og ogsaa med Hensyn dertil, at den spredt sig og breder sig i de forskellige Samfundslag. Dette er i og for sig fornøjeligt, men saa virker det saa meget desto mere nedslaaende, naar man læser Bilagene til det foreliggende Forslag, hvoraf det fremgaar, at der er Tilbagegang i moralsk Henseende, og det i en Del af Samfundet, hvor en saadan Tilbagegang er meget uheldig, nemlig i Børneverdenen, hvor der synes at brede sig en moralsk Slaphed og Vanartethed. Da det jo nu er Børnene, der skulle bære Fremtiden, kan det blive en meget haard Kamp, der skal føres for at faa vort Samfund ordnet i saa Henseende. Samfundet har erkendt, at der

er Fare for Udviklingen her, og har derfor taget Opgaven op og udrettet ikke saa lidt for at skaffe bedre Forhold til Stede, eller i alt Fald for at modarbejde disse ulykkelige Forholds videre Udbredelse. Det vil man faa Bekræftelse paa ved at gennemlæse Bilagene, særlig Bilag II., hvoraf det fremgaar, at der her i Landet findes 9 Opdragelsesanstalter, 4 Internater, 54 Børnehjem og 21 Plejehjemsforeninger, hvis Formaal er at tage sig af saadanne ulykkelige Børns Opdragelse, og hvor omtrent 4,000 Børn opholde sig og blive hjulpe til Rette saa vidt muligt. Disse Bestræbelser ere hidtil baarne frem mest ved privat Arbejde og Understøttelse, men ogsaa ved Understøttelse fra Kommune og Stat, hvilken sidste for Tiden giver et aarligt Bidrag af 56,000 Kr. dertil. Nu bliver det Spørgsmaalet, om vi kunne blive ved at stole paa og betro Omsorgen for disse Børns Opdragelse til det private Initiativ, det private Arbejde, dog med Statsunderstøttelse som hidtil, eller om det skulde være nødvendigt, at Staten maa træde mere til og tage Sagen i sin Haand. Det har Regeringen ment, at vi kunne. Den højtærede Justitsminister (Goos), som tidligere var Kultusminister, nedsatte jo i 1893 som saadan en Kommission for at tage Spørgsmaalet under Overvejelse; den kom til det Resultat, at det var nødvendigt, at Staten greb ind. Den gik meget skarpt til Værks efter min Mening, og hvis dens Forslag blev fulgt, vilde, tror jeg, blandt andet det private Initiativ, det private Arbejde, den private Understøttelse omtrent dø ud efterhaanden. Vi have Erfaringer i saa Henseende. Det er saaledes aldeles sikkert, at Alderdomsunderstøttelsesloven af 1891 har gjort stor Fortræd i Retning af at hemme det frivillige Arbejde, som blev gjort, og den frivillige Understøttelse, som blev given indtil den Tid. Det er taget meget af, og jeg tror, det samme vilde blive Tilfældet, hvis vi fulgte Kommissionens Forslag. Den højtærede Minister har derfor handlet meget fornuftigt og klogt i ikke at bruge det som Grundlag for sit Lovforslag, men derimod at komme med et andet, det foreliggende, hvor han i Grunden gaar en Mellemvej. Han udtalte nemlig, saa vidt jeg erindrer, ved Forslagets Forelæggelse, at han vilde paa en Gang se at bevare det private Arbejde, den private Understøttelse, og paa den anden Side lade Staten træde til, for at vi kunde naa en bedre Ordning. Hvorvidt det er lykkedes for Ministeren, vil jo vise sig, jeg er ikke sikker derpaa. I Sammenligning med Kommissionens For-